

λιστα τὴν ἐλαττομένην νύξιν περὶ τοῦ ἐθνικισμοῦ τῶν Ziya Gokalp καὶ Atatürk) δὲν ἀποδίδει τὴν πραγματικὴν εἰκόνα τῆς καταστάσεως.

Ὁ δόκτωρ Ρίζα Νούρ καὶ ὁ Ἀτά, ποῦ μνημονεύει ὁ κ. Τερλεξής ὡς προσωπικότητες αἱ ὁποῖαι ἔχαιρον «γενικῆς φήμης καὶ ἐκτίμησεως», ἦσαν γνωστοὶ ἀντικεμαλικὸι ποῦ ἔτρεφαν μίσος πρὸς τὸν Atatürk, εἰς μίαν χώραν εἰς τὴν ὅπου ἐκαλλιέργητο ἀκριβὸς ἡ λατρεία τοῦ Atatürk.

3) Δίδεται ἡ ἐσφαλμένη ἐντύπωση ὅτι ὁ τουρκισμὸς καὶ ὁ παντουρκισμὸς εἶναι κατ' ἀνάγκην φυλετικὰ καὶ ναζιστικὰ ἐθνικιστικὰ κινήματα, ἐνῶ προϋπήρχαν τὸν ναζισμὸν καὶ δὲν ἦσαν ἀπαραίτητος σὸβινιστικὰ.

4) Ἐντύπωση προκαλεῖ τὸ γεγονός ὅτι ὁ κ. Τερλεξής θεωρεῖ τὸ βιβλίον τοῦ Tekin Alp ὡς «ἀξιόλογον μελέτην». Ἡ «μελέτη» αὕτη εἶχε γραφῆ κατὰ τὸν Πρώτον Παγκόσμιον Πόλεμον ἀπὸ ἑνα Ἰσραηλίτην ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Tekin Alp διὰ τοὺς προπαγανδιστικoὺς σκοποὺς τῶν Σιμμάχων, οἱ ὅποιοι τότε εὐρίσκοντο εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν μετὰ τὴν Τουρκίαν, στρεφόμενοι ὅμως πάσης ἐπιστημονικῆς σοβαρότητος.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΙΤΣΙΚΗΣ

Καθηγητῆς τῆς Ἱστορίας Διεθνῶν Σχέσεων τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ottawa, Canada

*

Κωνσταντῖνος Α. Τσιλιγιάννη, *Δημόσια Σχέσεις καὶ Ἀνθρωπολογία*.

Πρόλογος ὑπὸ Γρηγορίου Π. Κασιάτη, Θεσσαλονίκη, 1973, σ. 189.

Αἱ Δημόσια Σχέσεις, παρ' ὄλον δι εἰς ὁρίσματα ἀμερικανικὰ ἰδίως πανεπιστήμια ἀποτελοῦν ἰδιαίτερον ἐπιστημονικὸν κλάδον, δὲν ἔχουν εἰσεῖτι φθάσει εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς ἐπιστημονικῆς αυτονομίας. Μέχρι στιγμῆς εἶναι ὑποχρεωμένα νὰ στηρίζονται ἐπὶ τῶν πορισμάτων τῶν κοινωνικῶν ἐπιστημῶν, ὡς καὶ ἐκεῖνων τῆς συμπεριφορᾶς. Ἐξ αὐτῶν, ἔχει συμβάλει εἰς τὴν θεμελίωσιν τῶν Δημόσιων Σχέσεων ὡς ἐπιστημονικοῦ κλάδου ἡ Ἀνθρωπολογία κυρίως, ἡ ὅποια, ἔχουσα ὡς ἀντικείμενον μελέτης τὸ πολιτισμικὸν σύστημα (culture) τῶν ἀνθρώπων ὁμάδων, ἀποκαλύπτει τοὺς κανόνες συμπεριφορᾶς καὶ ἐπικοινωνίας τοὺς διέποντας μίαν ἀνθρώπινην κοινωνίαν. Ἡ γνώσις τῶν κανόνων αὐτῶν εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἀσκή-

σιν τῶν Δημόσιων Σχέσεων.

Τὴν συμβολὴν αὐτὴν τῆς Ἀνθρωπολογίας ὁ συγγραφεὺς τὸν περὶ τούτου ἔργον ἐξαιρεῖ εἰς τρία μεγάλα κεφάλαια τοῦ βιβλίου του, ἐνῶ εἰς τὸ εἰσαγωγικὸν δίδει συνοπτικῶς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀνθρωπολογίας πρὸς καταπότιον τῶν Ἑλλήνων ἀναγνωστῶν του, οἱ ὅποιοι οὐδόλλως ἢ ὀλίγον γνῶριζον τὴν ἐννοίαν, τοὺς σκοποὺς καὶ τὰς μεθόδους ἐρεῦνης τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς.

Ὁ συγγραφεὺς ὁμως θίγει ἁπλῶς ὀρισμένους τομεῖς τῆς Ἀνθρωπολογίας τοὺς ὁποῖους, κατὰ τὴν γνώμην του, πρέπει ἀπαραίτητος νὰ γνῶριζον οἱ ἀσχιολούμενοι μετὰ τὰς Δημόσιαι Σχέσεις, χωρὶς νὰ ὑπεισχεράται εἰς λεπτομερῆ ἐξέτασιν αὐτῶν. Αὐτὴ ἡ τρόπον τινὰ ἐπιφανειακὴ ἐξέτασις τοῦ θέματος δύνανται νὰ δικαιολογήσῃ τὸν ἰσχυρισμὸν του ὅτι «οὐδεὶς δεικνύει μέχρι τοῦδε τὸ ἐνδεδέχοντο μίαν συμβολὴν τῆς ἀνθρωπολογίας ἐπὶ τὸν Δημόσιων Σχέσεων» (σ. 20). Ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτός, ἀντικειμενικῶς ἐξεταζόμενος, εἶναι δυνατόν νὰ χαρακτηρισθῆ τοῦλάχιστον ὡς ὑπερβολικὸς, ἰδίως ἀν ληρθῆ ὑπ' ὄψιν τὸ γεγονός ὅτι ὀνόματα ἐπιφανῶν ἀνθρωπολόγων ὡς τῶν Erving Goffman,¹ Edward Hall,² Ray Birdwhistell,³ ἀσχιοληθέντα μετὰ τὰς δημόσιαι σχέσεις, ἔχουν παραλειφθῆ ἀπὸ τὴν βιβλιογραφίαν του.

Ἄν ὁμως ἡ ἐπιφανειακὴ ἐξέτασις τοῦ θέματος δικαιολογήται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ βιβλίον ἀπευθίνεται πρὸς μὴ ἔχοντας ἐπαρκεῖς γνώσεις Ἀνθρωπολογίας, ἡ παρεστρησις λαθῶν σχετικῶς μετὰ τὰ ὄρια καὶ τοὺς κλάδους τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς εἶναι ἀδικαιολόγητος καὶ προκαλεῖ σύγχυσιν εἰς τὸν ἀναγνώστην. Διαιρητοληπτικῶς θὰ ἀναφερθῶ εἰς δύο σημεία:

Ἐνῶ εἰς τὴν σελίδα 18 ὁ συγγραφεὺς κατατάσσει μεταξὺ τῶν «νεοεὐκταῶν» ἐπιστημῶν τὴν «πολιτιστικὴν ἀνθρωπολογία» (ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτῆς ὡς νεοεὐκτοῦ δὲν εὐσταθεῖ), τὴν ψυχολογικὴν ἀνθρωπολογία, τὴν βιομηχανικὴν ἀνθρωπολογία, τὴν πολιτικὴν ἀνθρωπολογία, κτλ., εἰς τὴν σελίδα 28 θεωρεῖ τὴν ψυχολογικὴν, βιομηχανικὴν καὶ πολιτικὴν ἀνθρωπολογία ὡς κλάδους τῆς πολιτιστικῆς ἀνθρωπολογίας ὑπὸ τὴν σκέτην τῆς ὁποίας μάλιστα τοποθετεῖ καὶ τὴν ἀρχαιολογίαν, τὴν ἐθνολογίαν, τὴν ἐθνογραφίαν, τὴν γλωσσολογίαν καὶ τὰς κοινωνικὰς καὶ ἀνθρωποπολιτικὰς ἐπιστήμας (!)

1. Erving Goffman, «The presentation of self in Everyday Life», New York: Doubleday, 1959.
Erving Goffman, «Behavior in Public Places», London: Collier-Macmillan Ltd, 1963.

Erving Goffman, «Strategic interaction», Oxford: Basil Blackwell, 1970.

Erving Goffman, «Relations in Public», New York: Basic Books, Inc., 1971.

2. Edward T. Hall, «The Silent Language», Greenwich, Conn.: Fawcett Publications, Inc., 1959.

Edward T. Hall, «The Hidden Dimension Garden City», N.Y.: Anchor Books, 1969.

3. Ray L. Birdwhistell, «Kinesics and Context», Philadelphia, University of Pennsylvania Press, 1970.

Εἰς τὴν σελίδα 87 σημειοῦται: «Μετὰ τὸν Franz Boas, ἡ συγκριτικὴ μέθοδος ἀναπροσανατολίζεται καὶ συνεχίζεται ἀπὸ τοῦ Sir James Frazer...» Ἐδοῦ παρατηρεῖται ἓν εἶδος σχήματος πρῶτουτέρου. Ἡ συγκριτικὴ μέθοδος, ἡ ὁποία εἶναι βασικὴ μέθοδος τῆς Ἀνθρωπολογίας, εἰς τὴν πρώτην τῆς μορφῆν ἐχρησιμοποιοῦται ὑπὸ τῆς ἐξελικτικῆς σχολῆς ἡ ὁποία εἶναι ἄλλως γνωστὴ καὶ ὡς συγκριτικὴ σχολὴ τῆς Ἀνθρωπολογίας. Ὁ Sir James Frazer, ὡς ἀνήκων εἰς τὴν ἐξελικτικὴν σχολὴν, οὐδόλλως δύνανται νὰ θεωρηθῆ ὅτι ἠκολούθησε τὸν Boas καθ' ὅσον ἡ ἐξελικτικὴ σχολὴ χρονολογικῶς προηγείται τῆς ἱστορικῆς σχολῆς τοῦ Boas.

Παρ' ὅλα τὰ σημαντικὰ λάθη τὰ ὁποῖα ἔχουν παρεστρησῆ, τὸ ἐν λόγῳ βιβλίον συντελεῖ ἀναμειψθητικῶς εἰς τὴν ἀναπτύξιν τῶν Δημόσιων Σχέσεων εἰς τὴν χώραν μας, ἀφ' ἑνὸς μὲν δι' ἐμπλουτισμὸν τῆς παγῆς Ἀνθρωπολογίας εἰς τὸν τομέα αὐτὸν, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῆς καταδείξεως τῆς σπουδαιότητος τῆς Ἀνθρωπολογίας διὰ τὰς Δημόσιαι Σχέσεις.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΓΚΙΖΕΛΗΣ, Ph. D.

Ἐπιστημονικὸς Συνεργάτης ΕΚΚΕ

*

Mihail Cernea, *Monographic Research of Rural Communities in Romanian Sociology*, Vienna: European Center for Documentation and Coordination of Research in Social Sciences, 1973, σ. 106.

Εἰς τὴν Ρουμανίαν, ἐπὶ δεκαετηρίδας, ὁ μόνος καλλιεργηθεὶς κλάδος τῆς Κοινωνιολογίας ἦτο ὁ τῆς ἀγροτικῆς. Τοῦτο ἀπεδόθη εἰς τὸ γεγονός ὅτι ἡ ρουμανικὴ οἰκονομία εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ ἦτο κατὰ βάσιν ἀγροτικὴ. Τὸ θέμα αὐτὸ ἐξετάζει ὁ καθηγητῆς Cernea εἰς τὴν ἐργασίαν του αὐτὴν, διακρίνον πέντε στάδια ἀναπτύξεως τῆς ρουμανικῆς ἐρεῖνης τῶν ἀγροτικῶν κοινοτήτων, ἡ ὁποία ἦτο ἡ μόνη ἀκολουθηθεῖσα μέθοδος ἐρεῖνης.

Ὁ συγγραφεὺς χρησιμοποιεῖ τὸν ὄρον μονογραφίαν μετὰ τὴν ἐννοίαν τῆς μελέτης ἑνὸς χωρίου ἢ μίας μεγαλύτερας περιοχῆς, καλυπτοῦσης ὁλόκληρον τὴν ἀγροτικὴν κοινότητα ὡς κοινωνικὴν μονάδα.

Τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς ρουμανικῆς ἀγροτικῆς Κοινωνιολογίας εἶναι: 1) ἡ ἐμφασίς εἰς τὴν ἐπιτόπιον ἐρεῖναν, 2) ἡ χρησιμοποίησις διεπιστημονικῆς ὁμάδος ἐρεῖνης. Ἀμφότερα ἔχουν θεωρηθῆ ὡς προσφορά τῆς ρουμανικῆς Κοινωνιολογίας εἰς τὴν κοινωνιολογικὴν ἐπιστήμην ἐν γένει.

Ἐκαστον στάδιον ἀναπτύξεως παρουσιάζει ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά:

Τὸ πρῶτον στάδιον μονογραφικῆς ἐρεῖνης καλύπτει τὸ διάστημα 1860-1900. Ὁ σκοπὸς τῆς ἐρεῖνης κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν ἦτο ἡ λεπτομερῆς ἐξέτασις τῆς

καταστάσεως της γεωργίας και του αγροτικού πληθυσμού, εις ώρισμένας περιοχές.

Το δεύτερον στάδιον, το όποιον καλύπτει το πρώτον τέταρτον του είκοστου αιώνας, έχει ως κύριον χαρακτηριστικόν την στροφή της μονογραφικής έρευνής από την μεγάλην διοικητικην περιοχην εις τον χώρον του χωρίου. Βασικόν στοιχείον της περιόδου επίσης είναι ή συμπλήρωσις της κοινωνικο-οικονομικής μελέτης με την έθνογραφικην εξέτασιν του χωρίου, ή όποια χαρακτηρίζεται από την λεπτομερή περιγραφην του λαογραφικού ύλικου.

Η τρίτη περίοδος, ή όποια καλύπτει το διάστημα 1925-1935, είναι γνωστή εις την ιστορίαν της Κοινωνιολογίας ως περίοδος της κοινωνιολογικής σχολής του Βουκουρεστίου ή της μονογραφικής σχολής. Ο κύριος εκπρόσωπος της σχολής αυτής, Dimitrie Gusti, διαίτητο υπό της ιδέας ότι ή κοινωνιολογική έρευνα έπρεπε να καλύψη το σύνολον των ρουμανικών χωρίων. Τουτό θα ώδήγει εις την δημιουργίαν ρουμανικής Κοινωνιολογίας, διά της μεθόδου της συγκρίσεως των αποτελεσμάτων των επί μέρους έρευνών.

Το τέταρτον στάδιον, 1935-1945, χαρακτηρίζεται από μιαν ποιητικην διαφοροποίησιν της μονογραφικής έρευνής της προηγούμενης περιόδου. Άντι της πλήρους και λεπτομερούς έρευνής μιās κοινότητας εν τώ συνόλω της, έμφασιν έδωθη εις την πολυπλευρον εξέτασιν ενός προβλήματος. Άκόμη και ή λαογραφική έρευνα μιās κοινότητος δεν είχε τον χαρακτήρα της εικη και ως έτυχε συλλογής οιοδήποτε ύλικου, άλλα της μελέτης ενός συγκεκριμένου λαογραφικού προβλήματος. Ο νέος τρόπος έρευνής επέτρεψε την ευχερέστεραν χρησιμοποίησιν της συγκριτικής μεθόδου.

Το πέμπτον στάδιον, το όποιον ήρρισε μετά το πέρας του δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, φθάνει μέχρι της σημεριν. Η αλλαγή του καθεστώτος επέδρασε και επί της ρουμανικής Κοινωνιολογίας, ή όποια έπαυσε να διδάσκει ως αυτόνομος επιστήμη εις το Πανεπιστήμιον μέχρι του 1965. Άξίζει να σημειωθή έδω, ότι ενώ εις την Ρουμανίαν το κομμουνιστικόν καθεστώς καθήργησεν επί σειράν έτών την διδασκαλίαν της Κοινωνιολογίας εις το Πανεπιστήμιον επειδή αυτή εθεωρήθη ότι έξυπηρετεί τα συμφέροντα του βιαιτικού καθεστώτος, εις την Ελλάδα ή Κοινωνιολογία δεν έχει κατορθώσει ακόμη να άποκτήση ακαδημαϊκην αυτότελειαν επειδή έχει κακώς ταυτισθή με τās μαρξιστικάς θεωρίας.

Έν πάση περιπτώσει ή κατάργησις της Κοινωνιολογίας από το ρουμανικόν Πανεπιστήμιον είχε ως αποτέλεσμα και την μείωσιν του αριθμού των κοινωνιολογικών έρευνών. Ο δέ χώρος αυτής εκάλυφθη κυρίως από έθνογραφικάς και άνθρωπολογικάς έρευνας.

Η έφαρμογή νέων πολιτικο-οικονομικών συστημάτων εις την ρουμανικην κοι-

νωνίαν έπέφερε την μεταβολήν της δομής του ρουμανικού χωρίου, ή όποια είχε ως συνέπεια άφ' ενός μεν την αλλαγήν του χαρακτήρος των μονογραφικών μελετών, άφ' άλλου δέ την ανάπτυξιν και άλλων κλάδων της Κοινωνιολογίας εκτός της άγροτικής.

Η εισαγωγή καθαρώς κοινωνιολογικών μεθόδων, όπως τά έρωτηματολόγια, surveys, κλπ., εις την κοινωνιολογικην έρευναν, έβοήθησεν εις την διαφοροποίησιν αυτής από την έθνογραφικην έρευναν με την όποιαν εις την Ρουμανίαν συνεβάδιον από τον περασμένον αιώνα. Κοινόν όμως σημείον των νέων έθνογραφικών και κοινωνιολογικών μεθόδων και θεωριών είναι ή παραδοχή του συνθέτου χαρακτήρος των κοινωνιών, άγροτικών και αστικών. Η βασική διαφορά μεταξύ Έθνογραφίας και Κοινωνιολογίας έγκειται εις το ότι οι μεν έθνογράφοι εξάγουν τάς πολιτιστικάς, ενώ οι κοινωνιολόγοι τάς κοινωνικάς μεταβλητάς.

Θά ήδυνάτο τις να δεχθί ότι ο μη σαφής διαχωρισμός των κοινωνιολογικών εργασιών από τās άνθρωπολογικάς είναι μενονέκτημη εις την κατά τά άλλα άξιόλογον εργασίαν του καθηγητού Cernea. Θά πρέπει όμως να σημειωθή ως έλαφρυντικόν ότι αυτή αυτή ή φύσις του χώρου έρευνής καθιστά τον διαχωρισμόν δύσκολον. Έως γνωστόν αι άγροτικά περιοχά, κυρίως αι ευρωπαϊκά, έχουν αποτελέσει αντικείμενον έπιτόπου έρευνής των κοινωνικών κυρίως άνθρωπολόγων και διηγήσεων των κοινωνιολόγων, και έπομένως, αι μέθοδοι αι όποιαί έξηρηματοποιήθησαν και υπό τās άγροτικάς κοινωνιολογίας είναι κατά βάση άνθρωπολογικά.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΓΚΙΖΕΛΗΣ, Ph. D.
Έπιστημονικός Συνεργάτης ΕΚΚΕ

*

America's Army in Crisis: A Study in Civil-Military Relations, by William L. Hauser, Lieutenant Colonel, US Army. Baltimore and London: The Johns Hopkins University Press, 1973. 242 pp. \$8.50.

This is an insightful book about the US army's current difficulties and the actions the army is taking in adapting to a rapidly changing society. The author, a West Point graduate and Lt. Colonel of the US Army, was one of those who are periodically selected to do research and writing on a national security topic at a civilian university. The present volume is the product of that effort.

The book is divided into three parts or 12 chapters. In the first part, «Armies in Transition» the author analyses the experiences and problems of the armies of Germany since World War II, France

after Algeria, and Britain at «the end of the empire». While the author argues that each case study is unique in its socio-political and historical milieu, he finds three broad issues— isolation, recruitment, and professionalism—common to all four including the US army's present crisis.

These three issues become his major focus of analysis of the US army in his subsequent two parts. Put somewhat differently, his first part is a classic case study approach in which he tries to extrapolate certain didactic lessons from those Western European armies with similar structures and difficulties as the US army but in different sociopolitical and historical periods.

Part II «The US Army in Transition» contains the major thrust of his book. The author examines the chronology of events leading to what he refers to as America's Army in Crisis. More concretely, he analyzes the problems i. e., drugs, racial conflict, dissent, discipline, justice confronting the US army and the steps the army has taken or is in the process of taking to deal with them. The author in a dispassionate yet intellectual and honest way marshals some evidence and suggests that there is a disjuncture between the army and American society which has brought about this crisis. This crisis, however, the author argues, is not only the army's own making. In a more general way the problem lies in the discrepancy between the life styles and values of a basically hedonistic / pleasure seeking youth and the authoritarian and hierarchical structure of army life. More specifically, the author sees a «spillover effect» / an intrusion of social ills creeping into the army from society.

The army's inexperience and slowness in recognizing and dealing with these problems has also contributed, the author contends, to the present crisis. That this crisis was further aggravated by the Vietnam issue and the army's own share of internal problems and allegations of corruption, war crimes, and careerism committed by the unprofessional behavior of some of its officers and NCO is obvious. In particular the latter the author believes created in the public's mind a crisis in «confidence» and «ambivalence» about the army's effectiveness and professional integrity. Furthermore, the end of the draft and the implementation of an all-volunteer concept in the army at a time of a post-Vietnam disenchantment and the youth's rebellion against an unpopular war made the problem of recruiting more problematic. This problem according to the author threatens both the mission and effectiveness of the US army.

Up to this point the author tries to be objective and dispassionate in his analysis and discussion of the issues and